

Vážení kolegové a kolegyně, jmenuji se Vítězslav Chytil.

Dovolte mi, abych se ve zkratce představil. Mým rodným místem, od 19. 4. 1981, kdy jsem poprvé spatřil světlo světa, je velmoc nákladních automobilů Tatra, město Kopřivnice. Oba mí rodiče i prarodiče v této fabrice dlouhá léta pracovali, takže by se dalo říct, že jsem toto nadšení pro výrobu aut podědil. Po vystudování střední školy a měsíci prázdnin jsem nastoupil do svého prvního zaměstnání, které mi mělo určit směr mého života. Po dosažení plnoletosti jsem se postavil na vlastní nohy a šel vstříc osudu až do nástupu na povinný vojenský výcvik. Od té doby uplynulo mnoho let a mít příležitost vyzkoušet různé profese a také bydlení v jiných městech bylo mým údělem, to vše mne naučilo se přizpůsobit různým situacím. Kromě rozhodnutí stát se odborářem jsem spolu s přítelkyní udělal krok kupředu a i s našimi dvěma dcerami se nastěhoval do malé obce, kde jsme si postavili rodinný dům.

I když jsem vystudoval obor, který až tak s výrobou nesouvisí, práce pod časovým presem mi nebyla až tak cizí a tak nezbyvalo nic, než ujít dlouhou cestu poznání. Do firmy jsem nastoupil v únoru 2008 plný nadšení ze slibné budoucnosti v kariérním růstu a hlavně s jistotou práce na několik let. Mé zařazení díky předchozím pracovním zkušenostem padlo na halu Lakovny, kde doposud pracuji jako Operátor na lince Sealer. Za těch pár let mé prvotní nadšení vyprchalo, ale víra v lepší budoucnost ne a to díky odborové organizaci. Po několika letech, jako řadový člen, jsem dostal podnět stát se členem Výboru ZO, což ve mně vzbudilo mnoho rozporuplných pocitů, ale taková šance konečně trochu zasáhnout do tvorby podmínek pro Vás zaměstnance a také pro ty, co přijdou po nás, ať už to budou naše děti nebo děti někoho jiného, se neodmítá. Šance jsem se chopil a díky velké štěstěně a spoustě vašich hlasů jsem se stal členem týmu, který dle mého odvedl za ty čtyři roky spoustu dobré práce a díky vaší podpoře ještě odvede, neboť je pořád co zlepšovat a především nepřestávat tvořit lepší podmínky pro práci.

Z rozjetého vlaku se těžko vystupuje, a tak proč nepokračovat směrem dopředu a bojovat dál? Myslím, že nikdo by neměl přestat s rozvojem své osobnosti a zůstávat na stejném místě. Stát se předsedou je nelehký úděl a čas, který tomu věnujete, nikdo neocení, a proto tuto životní roli zvolí jen pár jedinečných lidí, na kterých se to podepíše jako básník do věnované knížky. Proto jsem se rozhodl posunout kousek dál a opět se trochu rozvinout a přiučit něčemu novému a stát se jedním z těchto „Hrdinů“. Netvrdím, že můj oponent už na vedení odborů nemá sílu, nebo že ztratil jiskru, ale za ty roky tvrdé služby má právo si odpočinout a nabrat sílu na budoucí životní situace a také strávit více času s rodinou.

Mou vizí v tomto rozjetém vlaku je nejen pokračovat dále v plnění současných úkolů, ale především si stanovit nové cíle a snažit se o jejich plnění. Chtěl bych se především zaměřit na mladší generace, kde je dle mého názoru největší naše slabost a najít způsob, jak nejen dnešní mládež, ale také některé zarputilce oslovit tak, aby oni sami jevíli zájem být našimi členy a především naší podporou. Dnes, kdy je na trhu práce poptávka po lidech zručných a práce schopných placena zlatem, je třeba vštěpovat lidem odvalu a víru, že když do našich překážek půjdeme jako jeden a ne jako skládanka, tak máme šanci dobít ony cíle mnohem snáze.